

นวนิยายไทย

ผีกับฉันเป็นเพื่อนกันตลอดชาติ • ดวงเดือน

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๕

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมครไทย

ราคา : ๑๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ดวงเดือน.

ผีกับฉันเป็นเพื่อนกันตลอดชาติ.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๑๑๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-622-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ฝึกับฉันเป็นเพื่อนกันตลอดชาติ’ คือเรื่องเล่าจากประสบการณ์ของผู้เขียน ซึ่งเป็นสุภาพสตรีท่านหนึ่ง และมีสัมผัสพิเศษ ได้พบสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เริ่มจำความได้ และยังคงมีสัมผัสนี้เรื่อยมาจนปัจจุบัน

ประสบการณ์ของเธอมาในรูปแบบต่างๆ หลากหลายสถานการณ์ และสถานที่ เกิดขึ้นทั้งในบ้าน โรงพยาบาล หรือแม้แต่ตามถนนหนทาง การเล่าเรื่องเหตุการณ์ทั้ง ๑๘ บทนี้ เล่าแบบอ่านได้เพลินๆ ควบคู่ไปกับเรื่องชีวิตครอบครัวของผู้เขียนเอง อ่านแล้วรู้สึกสนุกมากกว่าน่ากลัว เพราะผู้เขียนกล่าวถึงความโชคดีของเธอว่า สิ่งที่มีโอกาสเห็นนั้น (ใครอื่นอาจเรียกว่าวิญญาณ ผี หรือ สัมภเวสีก็แล้วแต่) ไม่ว่าจะมาขู่ มาเตือน หรือมาเพื่อบอกเหตุกลางใจๆ ก็ตาม มักปรากฏให้เธอเห็นด้วยรูป-ลักษณะแบบคนธรรมดา...ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย เธอจึงขอขอบคุณบรรดาผีๆ มา ณ ที่นี้

ฝึกกับฉันเป็นเพื่อนกันตลอดชาติ

“ดวงเดือน”

ฉันเกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยังไม่ยุติลง ดังนั้น เรื่องแปลกซึ่งเกี่ยวกับผีเรื่องแรกจึงมีการกล่าวขวัญให้ฟังจากปากของคุณแม่ และพี่ๆ โดยที่ฉันยังเป็นเด็กทารกอยู่เลย

ฉันมีพี่ชายสี่คน พี่สาวหนึ่งคน พี่ชายคนที่สามนั้นเป็นคนที่ซนที่สุด มีเรื่องให้คุณพ่อและคุณแม่ปวดหัวแทบทุกวันก็ว่าได้

คุณแม่เล่าให้ฟังว่า ก่อนเครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดที่พระนครทุกครั้ง ฉันจะกรี๊ดร้องเสียงดังโดยไม่มีเหตุผล ทั้งที่ขณะนั้นฉันอายุแค่หกเดือนเท่านั้นเอง ถ้าฉันร้องเสียงดังไม่หลับไม่นอนแล้วละก็เป็นอันเชื่อได้เลยว่า ทุกคนจะต้องวิ่งเข้าไปในที่หลบภัย คือใต้ถุนตึกอย่างแน่นอน ไม่เคยพลาดเลยสักครั้ง

เวลานั้น คุณพ่อมีตึกใหญ่ให้พวกเราอยู่อาศัยที่ซอยใหญ่แห่งหนึ่งตรง ถนนระนองใกล้คลองประปาสามเสน ชื่อซอยเศรษฐ์สิริ

คุณแม่เล่าว่า ที่บ้านมีสนามใหญ่กว้างขวางมาก มีคนสวนเพียงคนเดียว วันหนึ่งพี่ชายคนที่สามชื่อ ‘พี่หมู’ แสนซน เกิดเล่นพิสดารกับคนสวนที่เพิ่งจะตัดหญ้าเสร็จใหม่ๆ พี่หมูสั่งให้เขาเอาเศษหญ้ามามัดเป็นหุ่นรูปคน กางแขน กางขา และมีหัวกลมใหญ่ แล้วพี่หมูก็บอกคนสวนว่า

“เราจะทำพิธีตัดหัวเชลยคนนี้ มันเป็นไอ้ยูน มันจะต้องตายด้วยดาบ ซามูไร ก่อนตายต้องรำดาบเสียก่อน แล้วพี่หมูก็หยิบมีดดาบหญ้าขนาดใหญ่ ออกมาร่ำร้าย เมื่อรู้สึกเหนื่อยได้ที่ก็ฟันหัวตุ๊กตาหญ้านั้นขาดกระจุย พี่ชายคนโตคือพี่เล็กได้แต่ดูว่า

“นายหมูเล่นอะไรพิเรนทร์นัก”

ส่วนพี่นิตหัวเราะเฉย แต่พี่แดงตบมือเชียร์

ที่นี้พอตกกลางคืนประมาณสี่ทุ่ม ฉันก็ร้องกรี๊ดลั่นเหมือนจะบอกกลาง ไม่ดีเช่นเคย

คุณพ่อไปต่างจังหวัดเพราะท่านเป็นเจ้าของตำรายาแผนโบราณ มีห้างขายยาและโรงงานทำยา ขายดิบขายดีมาก ชื่อ ‘ยาล้างพยาธิร้าย’ ของห้างขายยาเขมรินทร์ ท่านจึงต้องนำยาไปส่งที่จังหวัดต่างๆ ด้วย ท่านไปกับพนักงานหลายคน ก่อนไปท่านจะกำชับกำชาคุณแม่ว่า ถ้ามีระเบิดลงมาให้รีบพาลูกๆ และคนใช้อีกสองคน คือ ยายเมี้ยนกับนายตาคนสวนไปหลบภัยในที่ที่ทำได้ ไปได้ถนัดก็อย่างเคย

คืนนั้นพระจันทร์สว่างมาก เดือนเกือบจะเต็มดวง คุณแม่ไม่คิดว่าจะมีหาวดงขึ้น เพราะทุกครั้งจะเป็นคืนเดือนมืดทั้งนั้น แต่เมื่อฉันตื่นแล้วท่านก็ต้องเชื่อ ท่านปลุกยายเมี้ยนและพี่ๆ ทุกคนให้รีบลงไปได้ถนัด ตัวท่านไปชะโงกหน้าต่างดูเจ้าตาที่เรือนคนใช้ เพื่อจะตะโกนปลุก แต่ยังไม่ทันจะอ้าปาก ท่านก็มองเห็นร่างมัตตราสังสีขาวร่างหนึ่งที่ปราศจากศีรษะ นั่งอยู่บนม้านั่งของพวกลูกๆ ท่านคิดว่าตาผาดก็เลยหยิบขวดนมกับขวดน้ำของฉันที่วางไว้ข้างเตียงปาร่างนั้นแรงๆ เสียงดังปุ่ ปู่...แต่เจ้าของร่างก็ยังไม่เงยๆ ไม่มีศีรษะไหล่ออกมาให้เห็น คุณแม่เรียกยายเมี้ยนมาดูอีกคนว่า เห็นเหมือนท่านไหม?

ปรากฏว่ายายเมี้ยนร้องเสียงสั้นว่า

“ผีค่ะ คุณผู้หญิง ผีหัวขาด”

คุณแม่ก็พลอยเสียงสั้นตัวสั้นไปด้วย

“ยายเมี้ยนเอาตะกร้าใส่ผ้าอ้อมกับขวดนมไปด้วย ไปปลุกเจ้าตาเร็วๆ ฉันจะอุ้มยายตุ้ลงไปก่อน”

ยายตุ้คือฉัน ซึ่งยังหลับหูหลับตาร้องกรี๊ดอย่างเคย จนกระทั่งคุณแม่อุ้มเข้าไปในใต้ถุนตึกแล้ว ซึ่งปกติฉันจะนั่งเจียบ แต่ขณะนั้นฉันกลับกรี๊ดร้องเป็นการใหญ่ แถมตื่นนอนอาละวาดอยู่ตลอดเวลาไปด้วย

พี่ๆ ซึ่งนอนหลับต่อไปพากันตื่นขึ้นอย่างมีโมโห พี่สาวคนโตบอกคุณแม่ว่า

“คุณแม่ถวายนายยายตุ้สักทีซีจะได้หยุดร้อง”

“น้องยังเล็กมาก คุณแม่อย่าตีแค้นนะครับ”

พีนิดซึ่งเป็นพี่ชายคนรองเป็นคนช่างคิดเขาบอกคุณแม่ว่า

“นิดว่าไต่ถุนนี่คงไม่ดีแน่ๆ ยายตุ้จึงไม่ยอมอยู่”

“นั่นซีครับ เราย้ายที่กันดีกว่า”

คุณแม่เห็นด้วย เพราะเชื่อในสัมผัสที่หกของฉันเป็นอย่างยิ่ง เพราะรู้ว่ามาตั้งแต่เกิด

“ถ้าฉัน พวกเราไปอาศัยคุณถาวรข้างบ้านอยู่กับเขาดีกว่า”

พอคุณแม่ออกเดินไปยังบ้านข้างๆ มีลูกๆ และบริวารตามเป็นหางเข่น

ฉันก็หยุดเดินและหยุดร้องเป็นปลิดทิ้งทันที

“แปลกมาก” คุณแม่บ่นกับลูกๆ

“...วันนี้ยายตุ้ไม่ยอมอยู่ไต่ถุนตีก”

พอดีเสียงหอส่งสัญญาณเตือนภัยดังโหยหวน ทุกคนจึงรู้ว่า ฉันเตือนแม่ไปอีกแล้ว

* * *

คุณถาวรข้างบ้านและครอบครัวต้อนรับพวกเราเป็นอย่างดี พาเข้าไปอยู่ในหลุมหลบภัยที่เขาขุดขึ้นมากลางสนาม ไม่ใช่ในไต่ถุนตีกอย่างบ้านเรา

“ดูซิคะ ยายตุ้เจียบเสียงเลย น่าจะชอบที่นี่”

“แม่หนูตุ้นี้แกเตือนแม่จนจิงนะคะ”

คุณพยาบาลรยาคุณถาวรกล่าวชมฉัน

“ครั้งแรก เห็นเดือนหงาย ยังคิดว่าไม่น่ามีระเบิดลง ที่ไหนได้ พอไต่ถุนบ้านของคุณดวงเดือนอะอะโวยวายปลุกกันดังลั่น ผมก็เลยปลุกบ้านผมด้วย”

คุณแม่ก็ขึ้นมาได้ จึงถามเจ้าตาว่า

“ตา แกทำอะไรไว้ที่สนามหญ้า บอกมาซิ!”

“ผมเอาหญ้ามามัดทำหุ่นให้คุณหนู คุณหนูสั่งให้ทำ แกจะเล่นเอาตาบขามูไรตัดคอญี่ปุ่นเล่นครับ”

“ตายแล้ว! ทีหลังอย่าเล่นบ้าๆ อย่างนี้อีกนะ รู้มั๊ยว่าฉันกับยายเมี้ยน

เห็นคนหัวขาดนั่งอยู่บนม้าลั่นของเด็กๆ ขนาดเอาขวดนมขว้างดังปู้ มันยังไม่ขยับหัวให้เห็นเลย เล่นแบบนี้ไม่ตื่นตาหามู ถ้าหิวไม่ลง แม่จะตีให้เซ็ดเชียว”

ทั้งๆ ที่พี่หมีเป็นคนที่แม่รักที่สุด คุณแม่ยังโมโหมากขนาดนั้น เสียงระเบิดดังลั่นไปหมด แผ่นดินกระเทือนจนทุกคนสั่นด้วยความกลัว “แยะแล้ว! ระเบิดลงตรงบ้านเราพอดีเลย”

คุณถาวรร้องแล้วก็ห้ามทุกคนไม่ให้ออกจากหลุมหลบภัย เพราะหัดที่ เป็นหลุมลึกมาก และแข็งแรงที่สุดแล้ว มิฉะนั้นคงจะมีคนเจ็บและตายกันบ้าง

* * *

พลสัญญาณบอกความปลอดภัย และทุกคนออกจากหลุมหลบภัยได้ก็ต้องตกใจเสียใจ จนบอกไม่ถูก เพราะตึกใหญ่บริเวณนั้นพังทลายหมดทุกหลัง ไฟไหม้เผาผลาญไปทั่ว

และบ้านของเราก็เหลือแต่ซากเท่านั้นเอง ทุกคนโอดฉันทันเป็นการใหญ่ ว่า ถ้าฉันไม่กรี๊ดร้องเตือนหลายๆ จนทุกคนนอนอยู่ใต้ถุนตึก ก็เป็นอันว่าจะเหลือแต่ชื่อเท่านั้นเอง

คุณพ่อดีใจมากที่พวกเรารอดชีวิตทุกคน ท่านบอกว่า ทุกคนเป็นหนี้บุญคุณฉัน และดูเหมือนจะรักฉันมากกว่าเดิม

ครอบครัวของเราย้ายไปอยู่ร้านขายยาซึ่งเป็นตึกแถวอยู่วัดมหาราช ต่อมาเมื่อพระนครถูกโจมตีทางอากาศบ่อยครั้ง คุณพ่อก็เห็นว่าไม่ปลอดภัยที่จะอยู่ที่นี้อีก

ท่านจึงซื้อเรือเอี่ยมจันทน์ลำใหญ่เอาข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นทุกชิ้นใส่ในเรือ แม้แต่ตุ่มน้ำกิน เอาผ้ามาพันกันเป็นห้องๆ สำหรับพ่อแม่ลูกและยายเมียน ส่วนเจ้านายคนสวนต้องอยู่ฝ้าร้านขายยา

เรือของเราจอดอพยพอยู่ที่หน้าวัดไทรมาตรงบางปะอินนี้เอง แต่สมัยนั้นดูไกลมากเลย

ฉันโตขึ้นมากับเรือลำนี้ จำได้ว่าตอนที่หัดเดินได้เตาะเตะนั้น มีผู้หญิง

ผมยาวใส่ชุดขาวมาเล่นกับฉันเวลาที่ฉันนอนครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่เสมอ

* * *

เมื่อฉันอายุได้สองขวบ คุณพ่อจึงมาปลูกบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้อยู่ที่ถนนพหลโยธินตรงหลักกิโลเมตรที่เก้า ซึ่งปัจจุบันนี้คือที่ตั้งของกรมการบินพลเรือน หรือที่เรียกกันว่าตลาดหมอชิตนั่นเอง

ตลาดหมอชิตมีโรงลิเกขนาดใหญ่อยู่หนึ่งโรง มีเรือนไม้เป็นแถวยาวอยู่สองฝั่งถนนพหลโยธิน และมีร้านขายของชำร้านใหญ่อยู่ตรงสะพานบางชื่อซึ่งน้ำในคลองบางชื่อสมัยนั้นยังใสสะอาดไม่เหมือนในปัจจุบันเลย

ชั้นล่างของเรือนไม้แถวเหล่านี้คือร้านขายของทุกชนิด ทั้งของสดของคาว และมีขายทั้งวัน ผู้คนจะเดินมาซื้อของที่นี่ทั้งวันด้วย

วิกิเกหรือโรงลิเกนั้นจะแสดงทุกบ่าย พอถึงเวลาห้าโมงเช้าก็จะมีการโหมโรงโดยการตีกลองดังไปไกล

สมัยนั้นยานัตถ์หมอชิตดังมาก ใครๆ ก็ใช้หลอดซึ่งเป็นทองเหลืองรูปถ้วย เอายานัตถ์ที่ใส่แล้วเป่าลมให้ยาเข้าไปในจมูก ยาเป็นผงสีเหลือง นัยว่าพunyaแล้วจมูกโล่ง หายใจสะดวก แก้กหวัดได้ชะงัดนัก ส่วนมากคนมีอายุจะนิยมใช้ยานัตถ์นี้มาก

บ้านของเรานั้นถ้านั่งรถสี่เทาซึ่งวิ่งไปถึงดอนเมือง พอเลยตลาดหมอชิตเราจะร้องบอกคนขับให้จอดรถโดยบอกว่า “จอดสะพานหน้าขวามือ” พอรถจอดเราก็จะลงแล้วเดินข้ามถนนขึ้นสะพานทางขวามือไปลงที่ถนนดิน ซึ่งเป็นโคลนแฉะในหน้าฝน และเต็มไปด้วยหญ้าเจ้าชู้ ซึ่งติดตามพวกเราไปโรงเรียนและกลับเข้าบ้านด้วยทุกวัน

คุณน้ำใสตลอดทางของถนนพหลโยธินนั้นอุดมไปด้วยดอกบัวสีแดงสดใสตลอดปี

ถ้าเราจะลงตรงตลาดหมอชิต เราก็จะต้องผ่านทางเดินแคบๆ ของนาข้าวซึ่งในหน้าทำนาใบข้าวก็จะสูงเกินศีรษะของเรา เดินแค่นี้โดยผ่านวิกิเกออกสู่ทางทุ่งนา ลัดไปถึงลำประโดงเล็กๆ ตรงนั้นเป็นสวนร้างที่เคยมีคนปลูกบ้านอยู่ และเสียชีวิตไปแล้ว คนที่เหลือจึงรื้อบ้านออกไปอยู่ที่อื่น มีต้นไม้

ต้นใหญ่ๆ อยู่รวมกันเป็นสวน มีต้นมะกอกน้ำมากที่สุด ถัดจากสวนร้างตรง
ไปมีหมูไม้ที่บเป็นหมูใหญ่แล้วจึงจะถึงบ้านชานาซึ่งเป็นญาติกันมีอยู่หลาย
หลัง

เดินจากสวนร้างมาตามถนนดินไปทางทิศเหนือเราก็จะถึงบ้านซึ่งอยู่บน
เนินสวย ทางเข้าบ้านของเราจึงมีทางเข้าออกถึงสองทางด้วยกัน

๒

ฉันเติบโตขึ้นมาอย่างรวดเร็วที่บ้านหลังนี้ เป็นบ้านหลังใหญ่ครึ่งตึกครึ่งไม้ อยู่บนเนินหญ้าเขียวขจี และบนหลังคาบ้าน ต้นลัดดาวัลย์ต้นใหญ่ได้กิ่งก้านสาขาขึ้นไปตามรั้วระแนงสีขาว ขึ้นไปออกดอกสีขาวบานสะพรั่งในฤดูหนาวเต็มหลังคา

คนบนรถเมล์สี่เทาจะพากันชี้ชวนให้ดูบ้านหลังนี้จนพวกเราอดรู้สึกภาคภูมิใจไม่ได้

พวกเรานอนรวมกับคุณพ่อและคุณแม่ในห้องใหญ่ที่สุด เพราะบ้านหลังนี้อยู่ในสถานที่เปลี่ยวมากและไม่มีเพื่อนบ้านเลยสักหลัง

เวลาที่พี่ร้องเพลง “บ้านเรือนเคียงกันแอบดูทุกวันมองเมียง ถึงหากอยู่เคียงห่างกันแม้เพียงวาเดียว” พวกพี่ชายอีกสามคนก็จะพากันโห่ฮาป่าเสียงดังไปทีเดียว

ตรงระเบียงหน้าบ้านที่ทุกค่ำพวกเราจะนั่งคุยกันร่วมกับคุณพ่อคุณแม่ โดยมีตะเกียงเจ้าพายุที่ต้องใช้แอลกอฮอล์จุดไฟให้สว่างพล และต้องสูบลมตลอดเวลา

ที่เรือนเล็กเป็นแถวยาวอยู่ใกล้ๆ เรือนใหญ่มีทั้งหมดสามห้อง ห้องริมสุดติดเรือนใหญ่เป็นที่พักของคุณยายซึ่งท่านไม่ยอมขึ้นมาอยู่เรือนใหญ่กับพวกเรา ท่านบ่นว่าท่านเวียนศีรษะ เพราะเสียงหวกหูกของพวกเราทั้งหกคน ท่านจึงเลือกอยู่เรือนเล็ก โดยมียายเมี้ยนมาอยู่ห้องกลาง ส่วนห้องริมเป็นที่พักของเจ้าตาคนสวนเก่าแก่ของพวกเรา

ที่นี่มีหญ้าและต้นไม้ให้เจ้าตาดูแลมาก เพราะมีที่ดินถึงแปดไร่ด้วยกัน และพวกพี่ๆ ก็มีวีรกรรมวีรเวรกับต้นมะม่วง ต้นมะยม และไม้ผลต้นโตๆ มาก โดยเฉพาะการตีรังผึ้งเอาน้ำผึ้งมากิน หรือไม่ก็เอาสังกะสีมาขันในคลองยารอบบ้านเพื่อจับปลาตัวโตๆ มากิน

ก่อนฉันอายุได้สามขวบ เวลานั้นยังมีระเบิดลอยเป็นประจำ เพราะบ้านของเราอยู่ใกล้สถานีรถไฟบางซื่อ ถ้าเดินไปทางถนนลาดดินลูกรังสีแดง อีกประมาณครึ่งชั่วโมงก็จะถึงบางซื่อ และนั่งรถเมล์ทอดเตี้ยาก็ไปถึงโรงเรียนของเรา

คืนวันหนึ่งฉันจำได้ว่า กำลังนอนหลับสบาย อยู่ดีๆ ก็มีมือมากระตุกผมของฉันจนเจ็บมากและร้องกรี๊ดออกมาสุดเสียง

คุณพ่อคุณแม่และพี่ๆ ยังไม่นอน ต่างพากันวิ่งมาดูฉันที่ห้องนอน ถ้ามองไม่เห็นแน่ชัด

ฉันจำได้ว่า มีคนกระซิบบอกว่า ‘หิวจะมาแล้วให้หนีไปที่สวนร้าง’

ฉันจึงบอกคุณพ่อว่า

“หิวมา ไปสวนร้างเร็วๆ”

คุณพ่อจึงร้องเรียกทุกคน ให้พี่แดงพี่สาวคนโตอุ้มฉันใส่เอววิ่งนำหน้าไปสวนร้าง ทุกคนวิ่งตามเป็นพรวน คุณพ่อคนเดียวที่คอยปิดประตูห้องนอนและดับตะเกียง

ไม่ช้าเสียงครวญครางน่ากลัวก็ดังลั่นสนั่นโลกมาแต่ไกล ได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่น มองเห็นไฟลุกไหม้สูงเท่าตึกสิบชั้นเห็นจะได้ จากทางรถไฟบางซื่อ

พวกเรานั่งตัวสั่นนั่งงออยู่ที่สวนร้าง ฝ้ามองไฟที่ลุกไหม้อย่างน่ากลัว และเสียงระเบิดดังจนแทบแก้วหูไปหมด ทั้งเสียงและภาพน่ากลัวเหล่านั้นยังจำได้แม่นยำไปนาน

คุณยายอุ้มฉันไปนอนตักพยายามปลอบโยนให้หายกลัวให้ได้ แต่ท่านเองก็เสียงสั่นตัวสั่นมากทีเดียว

หลังจากนั้น พอฉันอายุได้สามขวบ สงครามโลกครั้งที่สองก็ยุติลง ยิ่งโตฉันก็ยิ่งสนิทกับคุณยายมากขึ้น ถึงกับไปนั่งนอนกินข้าวกับคุณยายทั้งวัน พอค่ำลงจึงกลับขึ้นไปยังเรือนใหญ่ จนคุณยายบ่นว่า

“ถ้ายายตุ้ไปโรงเรียนเมื่อไหร่ ยายคงจะเหงามาก” แต่คุณยายไม่มีโอกาสเหงา เพราะเมื่อฉันอายุได้สี่ขวบ คุณยายก็ลาคุณพ่อคุณแม่ไปอยู่บ้านลูกสาว

อีกคนหนึ่งของท่านที่เมืองพิจิตร โดยบอกว่าจะไปอยู่นานหลายเดือน

ฉันรู้สึกอาลัยอาวรณ์คุณยายมาก เพราะพี่ๆ ได้ไปโรงเรียนหมดแล้ว เหลือฉันคนเดียวที่จะรอเข้าโรงเรียนเมื่ออายุหกขวบเช่นพี่ๆ

คุณพ่อคุณแม่ก็วุ่นวายอยู่กับการผลิต ‘ยาล้างพยาธิร้าย’ ของท่าน โดยมีคนงานมาทำงานที่โรงงานขนาดเล็กในบ้าน คนงานเหล่านี้จะทำงานแบบไปเข้าเย็นกลับเท่านั้น

ตอนสายคุณยายลาคุณพ่อคุณแม่กับฉันที่ออกมายื่นส่งหน้าโรงงานทำ ยาดตรงทางที่จะออกไปตลาดหมอชิต โดยต้องผ่านสวนร้าง เจ้าตาหอบกระเป่า และข้าวของที่ใส่ชะลอมและกระเป่าหวายของคุณยายเดินตามหลังท่านไป

คุณยายกอดฉันร่ำลาโดยการสั่งเสียคุณแม่ให้ดูแลฉันบ้าง

“ลูกสาวต้องการความใกล้ชิดจากแม่มากกว่าลูกชายนะ”

“ก็คุณแม่ดูแล จนยายตุ้ติดคุณยายแจแล้วนี่คะ ดุซี้ ร้องไห้ราวกับใครตายก็ไม่ปาน”

ฉันกอดแขนคุณยายหัวเนียบอยู่อย่างไม่ยอมปล่อย คุณยายต้องแกะมือฉันออก ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมฉันจึงรู้สึกอาลัยอาวรณ์ไม่ยอมให้คุณยายจากไปขนาดนั้น

* * *

ฉันขึ้นไปยืนบนระเบียงตึกใหญ่ชะเง้อคอมองดูคุณยาย ท่านเดินข้ามมา เจ้าตาเดินนำหน้าไปอย่างรำคาญคนแก่ที่เดินช้า

ฉันมองเห็นชายร่างสูงใหญ่เกินมนุษย์เดินตามหลังคุณยายไปอีกคนหนึ่ง อย่างเป็นใจใกล้ชิด

ฉันเกือบไม่เชื่อสายตาตนเองเลย เมื่อคิดได้ฉันจึงวิ่งไปบอกคุณพ่อคุณแม่ ท่านทั้งสองรีบเดินไปที่ทางออกจากบ้านด้านทิศใต้ ซึ่งไม่มีประตูไม้ทางด้านเหนือ ฉันวิ่งตามไปด้วย

คุณพ่อคุณแม่ชะเง้อมองไปไกล เวลานั้นคุณยายกับเจ้าตาเดินไปถึงสวนร้างแล้ว ท่านจึงหันมาดุฉันว่า

“ยายตุ้เหลวไหล ไม่เห็นมีใครเดินตามคุณยายเลย”

“คุณยายเดินตามเจ้าตาไปกันสองคนเท่านั้น”

ฉันร้องบอกเสียงดังอีกว่า

“มีค่ะมี คนตัวโตสูงใหญ่มากๆ เลย ตัวดำด้วย นั่นไงคะ ยังเดินตามอยู่เลย”

คุณยายและเจ้าตาเดินออกจากร่มเงาของสวนร้าง ข้ามลำประโดงซึ่งเป็นสะพานไม้เล็กๆ แล้ว แสงแดดจึงส่องเต็มที่

คุณพ่อคุณแม่ก็ยังไม่เห็นบุคคลที่สามดังที่ฉันบอกเลย

ท่านมองหน้ากันอย่างลังเล ไม่ได้ดูฉันอีก แต่เฝ้ามองเจ้าตาที่คุณยายหายลับไปจากสายตาเมื่อท่านเดินผ่านวิกลิเกไป

ฉันก็ยังยืนยันว่าเห็นชายร่างสูงใหญ่ตามไปอยู่ดี

ขากลับเข้าบ้าน ฉันเห็นคุณพ่อคุณแม่ซบซิบกันจนฉันไม่ได้ยินอะไร คุณพ่อพูดเบาๆ กับคุณแม่ว่า

“ยายตุ้มมันมีอะไรพิเศษเสมอๆ เราก็รู้จักกันอยู่แล้ว”

* * *

อีกไม่กี่วันต่อมา คุณแม่ก็ได้รับโทรเลขบอกมาว่า คุณยายเสียแล้วที่จังหวัดพิจิตรด้วยโรคหัวใจวาย ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าท่านเป็นโรคนี้

คุณพ่อคุณแม่รีบเดินทางไปงานศพคุณยายทันที พี่ๆ พวกกันล้อฉันว่าเป็นเด็กไม่เต็มบาทบ้าง เป็นเด็กผีบ้าง แต่ฉันก็ไม่สนใจ เพราะมัวแต่เสียใจมากเท่านั้น

* * *

คืนนั้นพวกเรานอนรวมกันในห้องนอนใหญ่เช่นเดิม โดยนอนมุ้งละสองคน

ฉันนอนกับพี่สาวคนโต และหลับไปอย่างง่ายดาย แต่พี่ๆ นอนไม่หลับ แม้จะจุดตะเกียงไขใส่ให้สว่างไสวราวกับกลางวันก็ตาม

ฉันรู้สึกเหมือนมีคนมาลูบศีรษะทั้งที่ยังหลับและงัวเงียตื่นขึ้นเมื่อพี่สาวกรี๊ดร้องดังว่า มีคนมากระตุกผมเธอจนตื่น

พี่ชายคนที่สองถามฉันว่า ละเมอไปกระตุกผมพี่สาวบ้างหรือเปล่า

ฉันได้แต่ส่ายศีรษะเท่านั้น

พี่สาวยืนย่นว่า

“ยายตุ้ไม่ได้กระตุกผมฉันแน่ๆ นี่เป็นแรงของผู้ใหญ่ที่กระตุกผมเปีย
ฉันจนหน้าหงาย”

“นั่นแหละ เป็นเพราะพี่แดงขี้เกียจแกะผมเปีย มีคนเขารำคาญว่านอน
ไปทั้งผมเปียได้ไง เขาก็มาช่วยแกะให้ล่ะซี”

ตั้งแต่นั้นมา พี่แดงก็ไม่เคยนอนทั้งผมเปียอีกเลย ต้องสาวผมก่อน
นอนทุกครั้ง

* * *

เมื่ออายุได้หกขวบ ฉันก็เข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนซึ่งเป็นที่เดียวกับ
พี่แดง

แม้การเดินทางจะลำบากมาก แต่ฉันก็ชอบไปโรงเรียนทุกวัน

ตอนนั้นฉันอยู่ชั้นมูลหรือชั้นอนุบาล

ฉันไปถึงโรงเรียนแต่เช้า จึงมีเวลาซื้อขนมกินทุกวัน

แต่ฉันจะชอบซื้อมะม่วงแก้วสุกๆ กิน โดยแม่ค้าจะช่วยปอกให้ด้วย
เขาขายลูกละสิบสตางค์

เวลานั้นยังใช้สตางค์มีรูอยู่เลย คุณแม่จึงเอาสตางค์มาร้อยใส่เข็มกลัด
อันโตกลัดไว้ที่กระเป๋ากระโปรงให้ฉัน

ชั้นบนของร้านค้าตรงนั้น เป็นชั้นเรียนรูปตัวยู ซึ่งอยู่ชั้นสองของเรือน
ไม้ เก๋ามากทีเดียว

ฉันไปยืนตรงแม่ค้ามะม่วง แต่แล้วก็มองไปยังชั้นสองเหมือนกับมีคน
เรียก

พอเงยหน้าดูก็เห็นร่างร่างหนึ่งแต่งตัวคล้ายคุณครูของโรงเรียนซึ่งฉัน
ไม่เคยเห็น

เธอผู้นั้นโบกมือไล่ให้ฉันออกไปจากตรงนั้น โดยที่ตรงราวไม้ที่เรียงราย
รอบทั้งชั้นบนนั้นมียางของเด็กผู้ชายคนหนึ่งเกาะอยู่ และกำลังเขย่าราวลูกทรง
เล่นอย่างสนุกราวกับกำลังควมม้ายังไงยังงั้นแหละ

ฉันได้แต่นึกในใจว่า ทำไมคุณครูจึงไม่ห้ามเด็กชายคนนั้น และให้เขาลงมาจากราวไม้ไผ่

แต่พอเห็นสีหน้าผู้หญิงคนที่ไล่ฉันให้ออกไปจากร้านแม่ค้า เห็นความน่ากลัวของสีหน้าเธอผู้นั้น

ฉันก็รีบจูงมือเพื่อนคนที่ซื่อป่วนซึ่งชวนกันมาซื้อมะม่วง พอออกมาพ้นร้านแม่ค้ามะม่วง

ทันที่นั้นร่างของเด็กชายคนนั้นก็ลอยละลิวตกลงมาพร้อมรางลูกกรงที่กั้นซึ่งพังลงมาเสียงปานฟ้าผ่าตรงหน้าพอดี

๓

ฉันกับบุปผายืนตัวสั่นมองร่างเด็กผู้ชายที่เต็มไปด้วยเลือด บนตัวของเขามีริ้วไม้ที่ตีกั้นระเบียงทับอยู่

กว่าเขาจะถูกพาไปโรงพยาบาลก็นานมากทีเดียว และเราสองคนไม่รู้เลยว่าเขาจะเป็นอย่างไร...ภายหลังจากวันนั้นก็ไม่มีใครบอกเลยว่า เด็กชายคนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง

บุปผาเฝ้าแต่ชักใช้ฉันว่า ทำไมฉันจึงรีบจุดเธอให้ออกมาจากบริเวณนั้น มิฉะนั้นเราสองคนคงโดนราวไม้ระเบียงนั้นฟาดใส่อย่างแรง ซึ่งไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับเราบ้าง

ฉันทนรำคาญไม่ไหวจึงอธิบายว่า

“ฉันเห็นคุณครูคนหนึ่งโบกมือไล่ฉันให้ออกไปเร็วๆ หน้าครุฑบังมากเลย เธอไม่เห็นหรือ?”

“ไม่เห็นมีใครสักคน นอกจากเด็กผู้ชายคนนั้น ราวไม้ที่กั้นมันผูกมากแล้ว เขาดันขึ้นไปชี้แล้วโยกไปมาราวกับขี้ม้าแน่เธอ”

“เธอไม่เห็นคุณครูจริงๆ หรือ?”

“จริงซี ครูสอนชั้นประถมรวมชั้นมูลอย่างเรามีแค่ห้าคนเท่านั้น เธอจำไม่ได้หรือว่าใคร?”

“ไม่ใช่คุณครูที่สอนชั้นประถมหรือเธอ?”

“แล้วพอเด็กตกลงมา คุณครูไปไหนกัน?”

“จริงซี ฉันไม่เห็นครูอีกเลย”

ฉันเริ่มงงงันกับสิ่งที่ได้พบมาหยกๆ แต่แล้วก็ลืมเสียสิ้น

บุปผากับฉันกลายเป็นเพื่อนสนิทกันจนแยกไม่ออก ฉันเป็นเด็กไป-กลับในวันเดียวกัน ส่วนบุปผาเป็นเด็กประจำ ต้องกิน-นอนที่โรงเรียนเพราะอยู่ต่างจังหวัด เธอบอกฉันว่า บ้านเธออยู่หัวหิน มีร้านขายของที่ระลึกอยู่

ในตลาดด้วย

ปิดเทอมทีหนึ่ง บุปผาจึงจะได้กลับบ้านโดยมีพี่ชายขับรถส่วนตัวมารับถึงโรงเรียน

* * *

พอถึงเวลาปิดเทอมใหญ่ตั้งแต่เดือนมีนาคม จะเปิดเทอมอีกครั้งก็เดือนพฤษภาคม

บุปผากับฉันรำลាក់อย่างอาลัยอาวรณ์

เธอบอกซื้อร้านค้าซึ่งเป็นที่อยู่ของเธอให้ฉันทราบว่ามีถึงสองร้านด้วยกัน

และฉันก็บอกเธอว่า ครอบครัวของฉันมักจะไปอยู่หัวหินตลอดเดือนเมษายน โดยคุณพ่อจะเช่าบ้านให้พวกเราอยู่กับคุณแม่และยายเมี้ยน ส่วนคุณพ่อจะอยู่กับเจ้าตาและคนขับรถ และจะมาเยี่ยมพวกเราตั้งแต่วันศุกร์ถึงวันอาทิตย์

ฉันสัญญากับบุปผาว่าจะไปเยี่ยมเธอทันทีที่ไปถึงหัวหินในวันแรก

* * *

บ้านพักชายทะเลที่พวกเราไปพักนั้นชื่อบ้าน ‘ใจชื่น’ มีหลายหลังด้วยกัน

พี่หมูเป็นคนนำมาถ่ายทอดให้พี่ๆ ฟังว่า

“บ้านพวกนี้ชื่อคล้องจองกันมากเลย ชื่อบ้าน ‘บานหญ่ทัย’ ‘ใจชื่น’ ‘เร็นจิต’ ‘ปลิดกังวล’ ‘ดลหญ่ทัย’ ‘ทำใจเพลิน’ ‘เจริญสุข’”

“คนเขาบอกว่า บ้านใจชื่นมักจะว่างอยู่บ้านเดียวตลอดเวลา ไม่รู้ว่าเพราะอะไร นี่ถ้าคุณพ่อไม่เช่าก็ว่างตลอดหน้าร้อนเลยนะ” พี่แดงบอกทุกคน

“พ่อจองไม่ทัน เหลือหลังเดียวนี้แหละ”

“บ้านหลังนี้อยู่ติดทะเลมากที่สุดเลย มีต้นสนคั่นแค่นั้นเดียว ก็ถึงทะเลแล้ว”

* * *

เย็นนั้นฉันรบเร้าให้พี่ชายทั้งสี่พาขึ้นรถสามล้อที่มีคนถีบมาตามบ้าน

เพื่อหาลูกค้าทั้งวัน (คุณพ่อจะกลับพร้อมคนขับรถในวันรุ่งขึ้น ทั้งพวกเราให้อยู่กับคุณแม่และยายเมี้ยนที่เป็นผู้ใหญ่ที่สุด) เพื่อไปหาบุปผาตามสัญญา
ร้านของเธอหาไม่ยากเลย บุปผาดีใจมากที่พบฉันและตามมาเที่ยวที่บ้าน

เธอทำหน้าไม่ดีนัก เมื่อเห็นว่าพวกเราอยู่บ้าน 'ใจชื้น'

ครั้งพอดันชวนเธอให้ขึ้นไปบนบ้าน พบคุณพ่อคุณแม่ เธอรีบทำการ
การระงับแล้วชวนฉันไปนั่งคุยริมทะเลเสีย

พอดันเปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำทะเล เธอก็คอยนั่งเฝ้ามองอย่างเดียว จน
ฉันอาบน้ำเสร็จ พวกเราจึงพากันไปรับประทานอาหารเย็น โดยมีพี่ชายผู้ใจดี
ของบุปผาเป็นเจ้ามือเลี้ยงต้อนรับพวกเรา

บุปผานัดว่า รุ่งเช้าจะเช่ารถจักรยานไปให้พวกเราหกคันด้วยกัน เพื่อ
ซีไปเที่ยวเขาตะเกียบ

แล้วฉันก็ต้องแปลกใจอีกครั้งที่บุปผาและพี่ชายนำรถจักรยานมาให้ตาม
สัญญา

แต่ไม่ยอมขึ้นไปบนบ้านอีกเลย

* * *

พวกเราสนุกสนานมาก พี่ๆ ผู้ชายขี่รถไปตามหาดทราย พี่เล็กเอาฉัน
ซ้อนท้าย พี่นิดเอาบุปผาซ้อนท้ายไปด้วย เพราะเราสองคนอายุเกือบสิบสอง
แต่ยังตัวเล็กอยู่มากทีเดียว

บางคืนพวกเราก็เดินไปตามหาดทราย ไปดูหนึ่งกลางแปลงที่เขาฉาย
ทุกคืน ดูไปฟังโฆษณาขายยาตลอดเวลาหยุดพัก กว่าจจะจบเรื่องก็ตึกมาก
แล้ว

* * *

ตอนกลางคืนมีตำรวจแต่งเครื่องแบบสองคนเดินตรวจตราตามบ้านพัก
ทุกหลัง

คืนหนึ่งคุณแม่จึงชวนตำรวจทั้งสองให้ขึ้นมาตีมน้ำบนบ้านพัก
คุณแม่ถามว่า

“ที่นี้ขโมยชุมหรือคะ ตำรวจจึงต้องตรวจบ่อยๆ”

“มิได้ครับ คุณนาย ขโมยไม่มีหรือครับ ไม่น่ากลัว อย่างอื่นน่ากลัวกว่า”

เขามองไปรอบๆ บ้าน แล้วถามเสียงเบาว่า

“ได้ยินเสียงอะไรบ้างหรือเปล่าครับ?”

“ไม่เลยคะ ดิฉัน ยายเมี้ยน และลูกสาวสองคนนอนห้องนี้ ส่วนลูกชายสี่คนนอนห้องใหญ่ด้านโน้น ห้องเล็กสำหรับคนรับใช้ที่อยู่ทางครัวกับห้องน้ำด้านหลัง ไม่มีใครนอนคะ ถ้าคนรถมากับคุณผู้ชายคนรถก็นอนคนเดียวด้านหลัง ไม่เห็นมีอะไรนี่คะ”

เขาถามอีกว่า พวกเราจะอยู่นานแค่ไหน พอคุณแม่บอกว่าหนึ่งเดือน เขาก็พากันมองหน้า สักครู่ก็ขอลาไปตรวจต่อไป

* * *

มีเด็กผู้ชายรุ่นหนุ่มสองคนพี่น้อง อายุรุ่นราวคราวเดียวกับพี่ชายคนโตสองคนของเรา เขาชื่อหนึ่งและสอง มีอาชีพรับจ้างหารายได้พิเศษ โดยการตักน้ำขึ้นมาจากบ่อบาดาลที่มองลงไปไม่เห็นกันบ่อเลย พี่หมูลองเอาก้อนหินขว้างลงไปกว่าจะได้ยินเสียงดังตุ้มกึกนานมากทีเดียว

หนึ่งกับสองจะมารับจ้างตักน้ำให้บ้านเราทุกวัน โดยคุณแม่จ่ายให้เขาทั้งสองเป็นรายวัน

* * *

คืนนั้น หนึ่งกับสองอยู่คุยจนค่ำ พี่ๆ และหนึ่งกับสองนั่งล้อมวงคุยกันตรงระเบียงด้านหน้า

พอสองทุ่มไฟฟ้าดับแล้ว พวกเราก็ต้องจุดตะเกียงเจ้าพายุกันเช่นเคย ฉันทนอนฟังพี่ๆ คุยกับแขกอยู่บนเตียงใหญ่กับพี่สาว ส่วนคุณแม่นอนบนเตียงเล็ก และยายเมี้ยนนอนบนพื้นหน้าเตียงอีกที

* * *

คุณแม่ร้องห้ามไม่ให้พี่ๆ คุยเรื่องผี แต่ไม่มีใครยอมรับฟัง เพราะเป็นเรื่องที่ทุกคนชอบ แม้จะกลัวจนหัวหดทุกคน เวลาจะไปห้องน้ำกันแต่ละครั้ง

ก็ต้องยกโขยงไปกันทั้งหมดทีเดียว

หนึ่งเขาเล่าว่า เรื่องผีเมืองเพชรนี่เป็นเรื่องจริง เพราะเขาเล่าต่อกันมาหลายรุ่นแล้ว มีความว่า

ทิดใหญ่กับทิดน้อยเป็นเพื่อนรักกันมาก บ้านอยู่เขาทะโมน จังหวัดเพชรบุรี พอโตขึ้นทิดใหญ่ต้องไปเรียนต่อที่พระนคร เพราะพ่อแม่รวยมาก ส่วนทิดน้อยก็ต้องทำงานรับจ้างเก็บลูกมะพร้าวทุกวัน รายได้ไม่มากมายอะไร เพราะเป็นคนจน

เวลาปิดเทอมใหญ่ปีละครั้ง ตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคมทุกปี ทิดใหญ่จึงจะได้กลับมาอยู่บ้านนานมากถึงสามเดือน เขาจะเขียนจดหมายมาบอก และทิดน้อยก็จะไปรอรับที่สถานีรถไฟทุกครั้ง และจะเดินกลับบ้านด้วยกันนานถึงครึ่งชั่วโมงจึงจะถึงหมู่บ้านที่อยู่ซึ่งกันดารและไกลมาก

ครั้งนี่ก็เช่นกัน ทิดใหญ่ลงจากรถไฟตอนใกล้ค่ำแล้วก็พบว่า ทิดน้อยรออย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ทั้งสองคนดีใจมาก ตรงเข้ากอดกันแล้วชวนกันเดินกลับบ้าน

ระหว่างทางต้องผ่านสวนผลไม้ที่เดินลำบากมาก เพราะมีแต่หลุมบ่อและรกรัง คนทั้งสองคุยกันอย่างสนุกสนาน พวกกันหัวเราะไปตลอดทาง จนกระทั่งทิดน้อยเดินพลาดตกลงไปในท้องร่องสวน ทิดใหญ่ต้องเอื้อมมือไปดึงขึ้นมา ปรากฏว่าซี่โคลนและมาถึงหัวเข่าทีเดียว

พอเข้าใกล้ทางแยกไปสู่หมู่บ้าน ซึ่งเวลานั้นมืดค่ำมากแล้ว ได้ยินเสียงสุนัขหอนโหยหวนดังมาแต่ไกล

ทิดน้อยขอแยกทางไปบ้านทางขวามือ ส่วนทิดใหญ่เดินต่อไปอีกไม่นานก็ถึงบ้าน

เขางงมาก เมื่อเห็นพ่อแม่แต่งชุดดำกันหมด รวมทั้งน้องๆ ด้วย พ่อทักว่า

“เจ้าใหญ่มาทันเวลาพอดี เรากำลังจะไปฟังสวดศพเจ้าน้อยเป็นคืนสุดท้าย พรุ่งนี้ตอนบ่ายโมงเขาก็ทำพิธีเผาแล้ว”

“ใครนะ? พ่อบอกว่าใครตาย?”

“เจ้าน้อยมันตายมาหกวันแล้วละ พ่อไม่มีเวลาเขียนจดหมายไปบอก
รู้ว่าเอ็งจะมาอยู่แล้ว มันถูกแทงตาย เพราะไปชอบผู้หญิงที่เจ้าของเขาหวง”

“ฮา! ใครตายนะพ่อ?”

“เจ้าน้อยเพื่อนรักเอ็งนะซี ใครๆ ก็เสียใจ”

“เป็นไปได้ไง! เมื่อครูน้อยมันยังไปรับฉันที่สถานีรถไฟ แล้วเดินกลับมา
มาด้วยกันนี่แหละ”

“เอ็งเอาอะไรมาพูด”

พ่อแม่และน้องๆ ตกใจกันมาก พวกมันล่อมวงซักไซ้เขาเป็นการใหญ่

ทิดใหญ่ยื่นกรรณกระต่ายขาเดียวอย่างแน่วแน่ ยิ่งไงๆ เขาก็ไม่ยอมเชื่อ
ว่า ทิดน้อยตายไปแล้ว มิโยที่ใครๆ จะบอกว่าตายแล้วเขาก็ไม่เชื่อ

ดังนั้น ทุกคนจึงพาเขาไปที่วัด มีโลงศพของทิดน้อยวางอยู่บนยกพื้น
พระกำลังจะสวดตามปกติ ผู้คนมารวมฟังสวดคับคั่งทั้งหมู่บ้าน

ทิดใหญ่ขอให้สัปเหร่อเปิดฝาโลงดูเพื่อจะเป็นเครื่องยืนยันว่า ทิดน้อย
เดินไปปรับเขามาบ้านจริงๆ

“ไอ้หน่อยมันตกลงไปในโคลน ช้ำดิ่งมันขึ้นมา โคลนเลอะถึงหัวเข่ามัน
ด้วยซ้ำ ลองเปิดดูซิ”

ทุกคนก็อยากเห็นให้ประจักษ์กับตาจึงคะยั้นคะยอให้มีการเปิดโลงดู
ผู้ชายสี่คนพากันใช้ค้อนช่วยกันงัดตะปูที่ตอกตรึงฝาโลงออก ต่างพา
กันตักตะลิ่งพริ้งเพริดที่มองเห็นว่า ขาทั้งสองของศพทิดน้อยเปรอะโคลนตม
ตั้งแต่หัวเข่าลงไปจนถึงเท้าทั้งสองข้าง

ความกลัวที่ทุกคนมีอย่างสยองขวัญทำให้ต้องทำการเผาศพให้เสร็จสิ้น
ไปในขณะนั้นเลย แล้วทุกคนก็เผ่นกลับบ้านใครบ้านมัน โดยไม่ลืมเอาใบหนาด
ไปใส่ไว้หน้าบ้านตามระเบียบเพื่อกันผีเข้าไปในบ้าน

* * *

เรื่องนี้จบลงอย่างน่าสะพรึงกลัว พี่ๆ ทุกคนรวมทั้งฉันด้วยรู้สึกอกสั่น
ขวัญหาย แต่ก็ยังอยากคุยเรื่องผีต่ออีก

พวกเรายังไม่ีประสบการณ์เกี่ยวกับผีมากนัก ดังนั้น นายสองเพื่อน
ของพี่ๆ จึงเล่าเรื่องผีที่หัวหินให้ฟังต่อไปอีก เขาบอกว่า

“เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะครับ เมื่อหลายปีก่อนนี้ มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง
รับจ้างตักน้ำบาดาลมาใส่ตุ่มตามบ้านอย่างที่ผมทำ แต่ความที่บ่อน้ำมันลึก
มากและเขาก็ล้มหัวลงสาวถึงน้ำให้ขึ้นมาเร็วเกินไปก็เลยเสียหลักหัวที่ตกลงไปใน

บ่อ ไม่มีใครช่วยทัน กว่าจจะรู้เขาก็กลายเป็นศพไปเสียแล้ว บ้านข้างหลังนี้แหละครับ”

ทุกคนเหลียวไปมองบ้านตากอากาศที่เห็นไกลออกไปอย่างหวาดหวั่น
“แล้วเขาเป็นผีมาหลอกหรือ?”

“หลอกใครกัน?”

พี่ๆ ช่วยกันซักเป็นการใหญ่ นายสองจึงเล่าต่อไปว่า

“เวลามีคนมาเช่าบ้านตากอากาศ และนั่งคุยกันตรงระเบียงบ้านอย่างนี้ เขาจะพากันตกใจ ถ้าเป็นคืนเดือนหงายกระจ่าง ก็จะได้เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง นั่งอยู่บนปากบ่อบาดาล สักครู่ก็จะตกลงไปในบ่อเสียงดังตุมสนั่น น้ำพุ่งกระจายขึ้นมา ทุกคนก็จะพากันอะอะโววายวิ่งไปที่บ่อบาดาลนั้น แล้วใช้ไฟฉายส่องดู น้ำในบ่อลึกมาก ไม่เห็นมีอะไร น้ำก็นิ่งสงบเป็นปกติ ทุกคนก็จะบ่นว่าไม่เห็นมีอะไรเลย พากันตาฝาดเพราะเมาเหล้ากระมัง พอกลับมา นั่งที่ระเบียงกินเหล้าอย่างเก่า สักพักก็เอาอีกแล้ว มีร่างเด็กผู้ชายนั่งปากบ่อ แล้วกลิ้งตกลงไปเสียงดังตุมใหญ่ น้ำกระจายพุ่งขึ้นมาอย่างเก่า ทุกคนก็วิ่งไปดูอย่างเก่า ไม่พบอะไรเหมือนเคย จึงรู้ว่าถูกผีตุง หลอกเอาอีกแล้ว รุ่งเช้าก็พากันกลับกรุงเทพฯ หหมดเลยครับ”

“แล้วเวลานี้ยังมีผีมาหลอกอีกไหม?”

“ไม่มีแล้วครับ เขานิมนต์พระมาสวดอุทิศส่วนกุศลแล้วเอาวิญญาณไปอยู่ที่อื่นแล้ว”

คุณแม่ทนฟังอีกไม่ไหว เพราะท่านก็คงกลัวอย่างพวกเราทุกคน ท่านจึงชะงอกหน้าไปที่หน้าต่างห้องนอนที่เปิดไว้ตลอดเวลา เพราะมีลูกกรงเหล็กกัน และยายเมี้ยนนอนตรงนั้นพอดี

คุณแม่ดูเสียงตั้งว่า

“เลิกเล่าเรื่องผีได้แล้ว เจ้าหนึ่งกับสองกลับบ้านไปก่อน ลูกรุกเข้านอนได้แล้วพรุ่งนี้จะได้ไปตลาดแต่เช้า”

“กำลังสนุกเลยครับคุณแม่”

พี่หมู้ออกอุทธรณ์ เขาเป็นลูกรักของคุณแม่จึงกล้าคัดค้านท่านในทุก-

เรื่อง

คุณแม่กลับดุเสียงดังว่า

“กลางค้ำกลางคืน เขาไม่ให้เล่าเรื่องผี เดี่ยวผีจะดูนะจะบอกให้ เข้านอนเดี๋ยวนี้เลย”

หนึ่งกับสองจึงลากลับไปด้วยความกลัวคุณแม่ ค็นั้น พี่ผู้ชายยกโขยงกันไปห้องน้ำพร้อมกันทั้งสี่คนเลยทีเดียว

ที่คุณแม่บอกว่าการเล่าเรื่องผีจะเป็นการปลุกให้วิญญาณเกิดมารบกวนคนที่พูดถึงนั้นเป็นเรื่องจริง เพราะกลางดึกค็นั้น

ฉันกำลังนอนหลับสนิทเหมือนทุกคน แต่ก็ยังได้ยินคนเดินเสียงดังสนั่นในความมืดและในความเงียบสงัด เพราะยายเมี้ยนเป็นคนสุดท้ายที่ดับตะเกียงก่อนนอน

เสียงผีเห่าดังตึงๆ แบบคนเดินไม่ปกติ แต่เป็นการกระที่บเท้าไปด้วยจนเรือนทั้งเรือนสั่นไหวไปทั่ว

แล้วทุกคนที่นอนอยู่ทั้งสองห้องนอนตรงข้ามกัน มีระเบียบคั่นกลางนั้นก็พร้อมใจกันตื่นอย่างอกสั่นขวัญแขวนทีเดียว

คุณแม่ออกคำสั่งจากเตียงใหญ่ว่า

“เมี้ยนลูกดูซิว่าใครมาเดินบนบ้านเรา”

ยายเมี้ยนแก่งกๆ เงิ่นๆ มุดมุ้งออกมายืนดูที่หน้าต่างตามคำสั่ง เสียงแกร็องออกมาเบาๆ ว่า

“เอ้อ!...เอ้อ!”

ไม่รู้แปลว่าอะไร รู้แต่ว่าเสียงแสร้งอย่างตกใจมาก

ฉันกับพี่สาวคนโตกอดกันแน่นเอาผ้าห่มคลุมโปงทันที

คุณแม่ถามอีกว่า

“เมี้ยนเห็นอะไร?”

ยายเมี้ยนกระซิบว่า

“คุณผู้หญิงลุกดูเองซี”

คุณแม่เปิดมุ้งลงจากเตียงทันที ท่าทางท่านไม่กลัวอะไรเลย

ท่านเดินหลีกมุ้งยายเมียนชะงักหน้าต่างแล้วก็ยืนตัวแข็งไปเลย
สักครู่ท่านก็รีบกลับขึ้นเตียงอย่างรวดเร็ว

* * *

ทางห้องนอนของหนุ่มน้อยทั้งสี่ก็เกิดโกลาหลกันทั่วไปหมด เสียงอะอะ
โววายเรียกคุณแม่ให้เปิดประตูห้องนอนรับทั้งหมดให้เข้ามานอนด้วย
พวกเขาพากันส่งเสียงดังจนคุณแม่ต้องยอมเปิดประตูห้องนอนใหญ่ให้
พี่ชายทั้งสี่ก็วิ่งพรวดเข้ามาหมดทันที ต่างพากันร้องบอกคุณแม่ว่า ทุก
คนเห็นผี

คุณแม่ดูโดยใช่เสียงเฉียบขาดสั่งว่า

“ทุกคนหยุดพูดเดี๋ยวนี้ เอาผ้าห่มนี้ไปปูนอน ยายแดงกับยายตุ้ขึ้นมา
นอนบนเตียงกับแม่ พวกผู้ชายนอนเบียดกันหน่อย เตี้ยวก็เข้าแล้ว ทุกคน
สวดมนต์ตามแม่เดี๋ยวนี้”

คุณแม่ส่งเสียงสวดมนต์นำ มีลูกๆ ทั้งหมดสวดตามด้วยเสียงสั้นสะท้อน
ยายเมียนร่วมแจมด้วยอย่างไม่ต้องชักชวนเลย

* * *

เช้าวันทุกคนรีบตื่นแต่เช้า ดูเหมือนว่าพี่ๆ ผู้ชายทุกคนจะไม่มีใครนอน
หลับเลย

เขาพากันเล่าให้คุณแม่ฟังว่า

“พอได้ยินเสียงกระที่บเท้าเดินจนเรื้อนสะเทือน นิดกับหมูกี่ชะงักหน้า
ดูทางหน้าต่าง เราเห็นผีใส่ชุดขาวมัดตราสังเดินอยู่สองคนครึ่ง ส่วนพี่เล็ก
เขามองเห็นผู้หญิงหัวโตเท่ากระบุงเดินเข้ามาใกล้ๆ”

“ทุกคนมองเห็นผีผู้หญิง ผู้ชายชดเลยครับ”

“เมียนก็เห็นคะ คุณผู้หญิงเห็นไหมคะ?”

“เห็นซี เห็นเหมือนทุกคนแหละ ที่นี่คงจะมีวิญญาณ แม่บอกแล้วว่า
อย่าเล่าเรื่องผีกัน เพราะจะไปปลุกวิญญาณผีให้ตุ้ขึ้น”

“น้อยไม่อยากจะอยู่แล้วครับ กลับบ้านกันเถิด”

“ใช่...ใช่ กลับบ้านกัน”

“ครับ กลับบ้านดีกว่า”

“แดงก็อยากกลับบ้านค่ะ แม่”

“แม่ก็อยากกลับ เออจ้ แม่จะรีบไปตลาด แล้วไปโทรเลขให้คุณพ่อ
รีบเอารถมารับ”

* * *

คุณแม่ส่งโทรเลขไปแล้ว กว่าคุณพ่อจะมารับก็ต้องคอยอีกหนึ่งคืนกับ
หนึ่งวัน คืนนั้น พวกเรามานอนรวมกันหมดเช่นเดิม คุณแม่จุดตะเกียง
เจ้าพายุไว้สว่างไสว ชวนลูกๆ ล้อมวงกันเล่นไพ่ทั้งคืน มีฉันนอนดูอยู่ใกล้ๆ
ไม่มีใครยอมนอนเลยสักคน เมื่อไม่หลับเราก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกเลย

* * *

คุณพ่อมาถึงในเย็นวันรุ่งขึ้นด้วยรถคันใหญ่มีคนขับรถขับมาให้
พวกพี่ๆ พวกกันห้อมล้อมคุณพ่อ ชิงกันเล่าเรื่องเสียงฟังไม่ได้ศัพท์เพราะ
แย่งกันพูด จนคุณพ่อต้องสั่งให้พูดทีละคน

คุณพ่อมองดูฉันแล้วถามอย่างปรานีว่า

“แล้วลูกตุ้ละ มองเห็นอะไรบ้าง?”

“ดูไม่เห็นค่ะ เพราะไม่ได้ลุกขึ้นดูที่หน้าต่าง แต่ถ้าถามบุปผาคู เขา
อาจรู้อะไรก็ได้ เพราะคุณเขากลับบ้านนี้ฉันไม่ยอมขึ้นบ้านเลยค่ะ”

“อย่างนั้นดีไปกับพ่อ พ่อจะพาไปหาบุปผาแล้วพ่อจะไปหาเจ้าของบ้าน
ด้วย”

“นี่ก็เย็นมากแล้วนี่คะ อย่าไปไหนเลย ทานข้าวกันดีกว่า”

“กินข้าวก่อนก็ได้ แต่กินเสร็จแล้ว ฉันจะไปหาเจ้าของบ้าน ถามเขาดู”

* * *

คืนนั้นคุณพ่อพาฉันไปหาบุปผาที่ร้านขายของที่ระลึกในตลาด ซึ่งเป็นที่
พักของเธอด้วย คุณพ่อทิ้งฉันไว้ที่นั่น แล้วกลับมารับในอีกชั่วโมงต่อมา
คุณแม่ขอตามไปด้วย

ฉันรับฟังเรื่องราวจากปากบุปผาเพื่อนผู้อายุสิบสองปีเท่ากัน แล้วนำมา
ถ่ายทอดให้คุณพ่อคุณแม่ฟังในรถนั่นเอง

คุณพ่อสั่งให้คนขับรถจอดรถที่ถนนริมทะเล ด้วยกลัวว่าพี่ๆ จะต้องรับฟังไปด้วย เดียวจะกลัวมากขึ้นอีก

“บุปผาเขาเล่าว่า บ้านที่เราอยู่นั้นมีหนุ่มสาวคู่หนึ่งมาเช่าอยู่แล้วกินยาตาย ก่อนตายเดินลุยลงไปทะเลค่ะ บุปผาเขาได้มาดูศพที่บ้านด้วย เพราะอย่างนี้เขาจึงไม่กล้าขึ้นมานอนบ้านเลยสักครั้ง”

“ตรงกับที่พ่อแม่รับฟังมาจากเจ้าของบ้าน ลูกอย่าเล่าให้พี่ๆ ฟังนะลูก เดียวจะนอนห้องโน้นไม่ได้”

ฉันรีบปากกับคุณพ่อคุณแม่ แต่คุณพ่อลืมหำจับคนขับรถ เขาจึงไปนอนกับพี่ชายทั้งสี่คนโดยไม่ยอมนอนคนเดียวในห้องเล็กเช่นเคย แล้วเขาก็เล่าให้พี่ๆ ฟังหมด

คืนนั้นคุณพ่อนอนบนเตียงกับคุณแม่ ส่วนฉัน พี่สาว และยายเมี้ยนนอนที่พื้นเช่นเคย มีที่นอนและมุ้งขนาดใหญ่ครอบอยู่ แต่ก็ยังรู้สึกกลัวมากเหมือนเดิม

* * *

ประมาณตีสองเห็นจะได้ เสียงฝีเท้าเดินแบบกระที่บพื้นก็ดังตึงๆ จนปลุกพวกเราทุกคนให้ตื่นขึ้นมาอีก

คุณพ่อลุกขึ้นมองทางหน้าต่างอย่างเงิบง

แต่เสียงของพี่ๆ ที่ร้องระงมดังลั่นมาจากห้องตรงข้าม ขอให้คุณพ่อรับพวกเขามานอนรวมกันอีก ทำให้คุณพ่อต้องฉายไฟฉายไป แล้วร้องบอกว่า

“ไม่ต้องมากันหรอก พ่อจะไปนอนด้วย จะได้ไม่ต้องเบียดกันอยู่ห้องเดียว”

คุณพ่อบอกให้คุณแม่ลุกมาใส่กลอน แล้วท่านก็เดินฉายไฟฉายตรงไปยังห้องนอนของพี่ๆ